

THÁI THUỘNG CẢM ỨNG THIÊN

Tập 58

Chủ giảng: Lão pháp sư Tịnh Không

Địa điểm: Tịnh tông Học hội Singapore

Thời gian: 21/07/1999

Viết dịch: Ban biên dịch Pháp Âm Tuyên Lưu

Chư vị đồng học, chào mọi người! Trưa hôm qua, tôi từ nước Úc trở về. Hôm kia ở Toowoomba bắt đầu khóa tu Phật thất, lần này mọi người phát tâm khởi tu mười Phật thất, cũng chính là bảy mươi ngày, hai mươi bốn giờ chấp trì danh hiệu không gián đoạn. Đây là một nhân duyên rất hiếm có, tôi đến bên đó để chủ trì lễ sám tịnh, khai mạc, khích lệ các đồng tu phải cố gắng niệm Phật. Hiện nay mọi người đều biết thế gian có tai nạn, tai nạn khẳng định là có, chúng ta từ trong Phật pháp học tập được rất nhiều đạo lý, căn cứ vào những đạo lý này, hiểu rõ chân tướng sự thật. Phật nói nguyên lý, nguyên tắc cho chúng ta là: “Tâm sanh thì các pháp sanh, tâm diệt thì các pháp diệt”; “hết thấy pháp từ tâm tướng sanh”. Những khai thị này, các đồng học đều nghe quen tai, thế nhưng nghĩa lý trong đây rất sâu xa, rất không dễ dàng thể hội được. Nếu như thật sự thể hội được, sáng tỏ chân tướng sự thật thì tất cả vấn đề của thế xuất thế gian đều có thể giải quyết dễ dàng. Phật Bồ-tát thị hiện ở thế gian giúp đỡ chúng sanh phá mê khai ngộ là vấn đề chủ yếu, những việc khác đều là thứ yếu. Tại sao vậy? Bởi vì chúng sanh đã mê mất tự tánh, cho nên mới chiêu cảm đến khổ nạn vô tận. Nếu như một khi giác ngộ rồi, đó thật sự giống như trong Bạch Y Thần Chú gọi là “tất cả tai ương hóa thành bụi”, đây là sự thật. Cho nên Phật pháp dạy học, ở trong hầu hết các tông chỉ thường là hai câu nói: “Phá mê khai ngộ, lìa khổ được vui”, lìa khổ được vui là nói từ trên quả, phá mê khai ngộ là nói từ trên nhân. Chúng ta học Phật, nhất định phải lấy Phật làm chuẩn mực, lấy tổ sư đại đức làm điển hình, học Phật phải giống một vị Phật, học Bồ-tát phải giống Bồ-tát, điểm này là quan trọng hơn bất cứ thứ gì.

Có không ít đồng tu đến nói với tôi: “Khó quá, pháp sư à, không dễ làm được.” Nhưng mà tổ sư đại đức nói với chúng ta, sự việc này nói khó không khó, nói dễ không dễ, lời này nói đúng trọng tâm, nói rất hay. Tại sao nói không khó? Đây không phải cầu người, việc cầu người thì rất khó, việc này cầu ở chính mình, cho nên nói khó không khó. Tại sao nói dễ không dễ? Tập khí phiền não của mình không thể khắc phục, vậy thì không dễ dàng rồi, cho nên nhất định phải khắc phục

hết tập khí phiền não của mình. Tứ hoằng thệ nguyện dạy chúng ta nguyên tắc cương lĩnh tu hành, thứ nhất là phải phát tâm, tâm đó là tâm giác ngộ chân thật, “chúng sanh vô biên thệ nguyện độ”. Ý niệm này là chánh giác, thế nhưng câu nói này giảng như thế nào? Rất nhiều người còn mơ hồ mông lung, không hiểu nghĩa của nó. Câu nói này nếu dùng cách nói hiện nay để nói thì chính là xả mình vì người, phục vụ cho hết thảy chúng sanh, đây chính là “chúng sanh vô biên thệ nguyện độ”. Chúng ta ngày nay nói với người thông thường là hy sinh lợi ích của mình, thành toàn lợi ích của hết thảy chúng sanh, đây chính là ý nghĩa của câu nói này. Cái khó xả nhất của chúng ta ngày nay là lợi ích của mình, không chịu xả, không chịu bỏ đi thì bạn sao có thể giúp đỡ chúng sanh được? Chư Phật Bồ-tát, tổ sư đại đức, chúng ta quan sát thật kỹ, người nào cũng có thể xả mình vì người. Về mặt điều kiện đời sống vật chất của mình giảm xuống đến mức thấp nhất, không thể thấp hơn nữa; nhưng đời sống tinh thần thì vô cùng phong phú, niềm vui của đời sống tinh thần không ai biết được, quả thật là pháp hỷ sung mãn, vô cùng từ bi, đạt đến chí thiện. Phạm phu thông thường chúng ta đâu biết được? Đây là điều chúng ta phải rõ ràng, phải sáng tỏ.

Chúng ta tỉ mỉ xem thử xã hội hiện nay, thanh thiếu niên xã hội hiện nay họ nghĩ cái gì? Họ xem cái gì, nghe cái gì, nói cái gì? Rồi sau đó trong tâm chúng ta liền đoán ra, Thế Tôn nói ở trong kinh: “Thời kỳ mạt pháp, tà sư thuyết pháp nhiều như cát sông Hằng”, vậy là đã nhìn thấy. Truyền hình, điện ảnh mà họ xem, chúng tôi rất ít tiếp xúc. Hôm qua tôi ở trên máy bay, thiết kế trên máy bay là mỗi một vị trí ngồi có một cái tivi nhỏ, có mười mấy kênh. Chúng tôi ngồi trên máy bay không mở tivi này, vì sao vậy? Ánh sáng của tivi này cách mắt quá gần, chắc chắn không tốt đối với sức khỏe. Thế nhưng chúng tôi nhìn thấy hàng phía trước, cậu thanh niên hàng phía trước đang ở đó xem, tiết mục ở trong đó là bạo lực, rất khủng khiếp, vô cùng không lành mạnh, họ hằng ngày xem những thứ này, nghe những nhạc rock này, đó là gì? Âm thanh ồn ào, chúng tôi không cách gì tiếp nhận, họ sống ở trong đây đã trở thành thói quen rồi. Bạn phải nghĩ đến não của họ bị tổn thương, không chỉ hằng ngày bị sóng điện quấy nhiễu, mà còn bị nội dung trong đây kích thích, cả đời về sau này sẽ trở nên căng thẳng, tâm trạng không ổn định, nghĩ ngợi lung tung, thường xuyên sợ hãi, thế nên họ nhất định sẽ làm sai việc. Những tiết mục này hại chết người, so với những điện ảnh truyền hình của nửa thế kỷ trước thì hoàn toàn khác, càng về trước nữa thì những tiết mục giải trí càng chất phác, nó dạy người làm thiện. Tiết mục hiện nay không

phải dạy người làm thiện, mà đang mê hoặc người khởi phỉn não, mê hoặc người suy nghĩ lệch lạc, mê hoặc người làm ác, bạn nói điều này nguy hiểm biết bao?

Hôm qua, tôi ở trên máy bay nhìn sơ qua, tôi cảm thấy chúng sanh thế kỷ tiếp theo khó độ. Những người trẻ tuổi các bạn, tương lai sau này, lớp người này là đối tượng độ chúng sanh của các bạn; các bạn thử nghĩ, bạn phải làm thế nào để có thể giúp họ, giúp họ quay đầu? Đây là vấn đề vô cùng nghiêm túc đang bày ra ngay trước mắt, hơn nữa vô cùng cấp bách. Do đó, “chánh kỷ hóa nhân” là quan trọng hơn hết. Hay nói cách khác, bản thân bạn bất chánh mà bạn muốn dạy họ thì tuyệt đối không thể được; họ ngày nay là hoàn toàn bất chánh, bạn phải dùng thuần chánh vượt hơn cả hoàn toàn đó thì mới có thể cảm hóa họ. Cho nên, bản thân chúng ta bất chánh thì nhất định không thể dạy người, nếu bản thân bạn không thể đứng vững trong dòng nước lũ của thời đại lớn này thì bạn nhất định sẽ bị cuốn trôi, bạn sẽ bị kéo xuống biển, người bị kéo xuống biển quá nhiều, quá nhiều rồi. Con sóng to gió lớn này, nhất định phải có định tuệ chân thật. Bắt đầu từ đâu? Vẫn là một câu nói xưa, bắt đầu chuyển từ trên ý niệm: đừng vì bản thân nữa, không có chính mình. Trong kinh Kim Cang nói rất hay: “Không tướng ta, không tướng người, không tướng chúng sanh, không tướng thọ giả.” Thật sự có thể làm được “không có bốn tướng”, lìa bốn tướng thì chúng ta mới có thể chánh được, “tâm chánh, thân chánh, hạnh chánh”; nếu không thể xa lìa bốn tướng thì khó.

Làm sao lìa được bốn tướng? Chuyển ý niệm trở lại, vì chúng sanh, ta đến thế gian này vì phục vụ hết thảy chúng sanh, sống vì phục vụ hết thảy chúng sanh, chết cũng vì phục vụ hết thảy chúng sanh, quyết định không phải vì mình mà đến. Như vậy thì bạn đã chuyển nghiệp lực thành nguyện lực, nhà Phật nói là “thừa nguyện tái lai”, ý niệm vừa chuyển thì thừa nguyện tái lai. Hạng mục mà chúng ta phục vụ cho hết thảy chúng sanh là gì? Phải nhớ kỹ, giúp đỡ hết thảy chúng sanh phá mê khai ngộ, hạng mục phục vụ duy nhất của chúng ta chính là điều này. Còn những hạng mục phục vụ khác thì thế gian có rất nhiều người đều đang làm, đã có người làm rồi thì chúng ta không cần phải nhiều chuyện nữa. Thân phận của chúng ta là đệ tử xuất gia của Thế Tôn, người xuất gia chỉ làm sự việc này, rất đơn thuần. Thích-ca Mâu-ni Phật 49 năm giảng kinh thuyết pháp giáo hóa chúng sanh, đây là tấm gương tốt nhất của chúng ta. Người khác, bất luận là người nào làm sự nghiệp từ thiện xã hội, giúp đỡ chúng sanh giải quyết khó khăn, chúng ta đều tán thán, đều hoan hỷ, tùy hỷ công đức, thành toàn việc tốt của người, không thành toàn việc ác của người.

Ý niệm vừa chuyển thì công phu “giải hành” của chúng ta liền đắc lực; nếu ý niệm không chuyển trở lại thì đừng nói đến công phu ở trên hành môn đắc lực; nói thật ra, trên giải môn cũng không dễ dàng. Nguyên nhân này là gì? Tâm Phật với tâm phàm phu khác nhau, dùng tâm phàm phu để học Phật là sai hoàn toàn; nhất định phải đem tâm lý chuyển đổi trở lại, bỏ đi vọng tưởng, phân biệt, chấp trước. Chung sống giữa người với người phải bình tĩnh khách quan, không nên có thành kiến, lắng nghe ý kiến của người khác nhiều hơn; ý kiến của người khác có chỗ sai lầm thì phân tích kỹ cho họ, để họ hiểu rõ. Mấy ngày trước tôi ở Úc, cục trưởng cục đa nguyên văn hóa Queensland đến thăm tôi, chúng tôi đã bàn đến dùng tâm chân thành mới có thể giải quyết sự bất đồng. Ông nghe không hiểu, ông hỏi tôi: “Hai nước tranh chấp, nước thứ ba đến hòa giải, mọi người đều là tâm chân thành, tại sao vấn đề vẫn không thể giải quyết?” Tôi nói với ông: “Hai nước tranh chấp, cộng thêm người hòa giải vào trong ấy, cả ba bên tâm đều không thành, cho nên vấn đề không thể giải quyết.” Ông trở mắt nhìn tôi và nói: “Mỗi người chẳng phải đều rất chân thành vì lợi ích quốc gia của mình mà làm việc sao?” Tôi nói, đúng rồi, chỉ cần là vì lợi ích của mình thì là đã không thành. Mỗi người đều chấp trước lợi ích của mình, đôi bên xung đột lẫn nhau, vậy mới sanh ra chiến tranh. Thế nào gọi là chân thành? Hoàn toàn nghĩ cho người khác, đây là thành, người ta nghe xong sẽ tiếp nhận. Tôi khuyên bạn làm thế này làm thế nọ, mà mục đích không đi ngược lại lợi ích của tôi, dùng loại tâm thái này mà đi hòa giải thì sai lầm, không thể giải quyết vấn đề.

Tôi nêu ra một thí dụ, đây là vào năm xưa, rất lâu rồi, sự việc này có lẽ đã hơn 20 năm. Có một người Nhật Bản đến thăm Đài Loan, chúng tôi có cơ hội gặp mặt nhau. Đúng vào thời điểm đó, chính phủ Nhật Bản đem những giáo trình trong tiểu học, giáo trình trung học, đối với những phần như là xâm lược Trung Quốc, xâm lược Đông Nam Á hoàn toàn cắt bỏ hết, không thừa nhận sự xâm lược của họ, che giấu sự thật này đối với trẻ nhỏ, họ tự mình làm việc này và cảm thấy rất đắc ý. Tôi nhân sự việc này, bởi vì người đó là ủy viên quốc hội Nhật Bản, tôi hoàn toàn từ lợi ích của bản thân họ mà suy nghĩ, không phải từ chúng tôi. Tôi nói: “Cách làm này của ông, người Nhật Bản thế hệ sau rất thông minh.” Ông nghe thấy câu này thì rất vui, thế hệ trẻ rất thông minh, rất có trí tuệ! Bạn có thể đem những sự thật này che giấu, thậm chí là lịch sử của quốc gia bạn, bạn đều có thể viết lại. Nhưng mà trong những thư viện ở nơi khác trên toàn thế giới đều có tư liệu, tương lai con em của các bạn ra nước ngoài du học nhìn thấy những tư liệu này mới bỗng nhiên biết được, hóa ra tổ tiên, tiền nhân của chúng ta đã lừa

dối chúng ta, vậy thì mặt mũi các bạn để ở đâu đây? Thế hệ sau của các bạn có còn coi trọng các bạn nữa không? Ông nghe xong thì mặt biến sắc, ngậy người ra.

Cho nên cách nói của tôi là vì lợi ích của bản thân các bạn, bạn muốn thế hệ sau của bạn tôn trọng các bạn hay không? Có địa vị trong lịch sử, các bạn có được người đời sau tôn kính không? Được người đời sau tôn kính thì không được phép lừa dối người đời sau. Người xưa nói rất hay: “Người không phải thánh hiền, ai mà không có lỗi; lỗi mà có thể sửa, chẳng thiện nào lớn hơn.” Các bạn có lỗi mà không biết sửa, còn muốn tìm đủ mọi cách để che giấu, còn muốn lừa dối thế hệ sau, bạn có thể lừa dối được không? Bạn viết lại được toàn bộ lịch sử của thế giới này thì bạn mới có thể lừa dối được thế hệ sau của bạn. Chỉ cần có một nơi vẫn còn lưu giữ những tài liệu này, tương lai con cháu bạn nhìn thấy thì đều sẽ xem thường các bạn. Chúng tôi không có nói chúng tôi bị hại, lời tôi nói đều là lời chân thật, từng câu đều là lời chân thật, việc đó là bất lợi lớn đối với bản thân chính các bạn, đối với chúng tôi chẳng sao cả, đây là lời nói thật lòng, vậy mới có thể giải quyết vấn đề. Tôi không có cơ hội, nếu có cơ hội thì ở trên đài truyền hình Nhật Bản nói một giờ, hoặc nửa giờ đồng hồ, phân tích cho họ nghe thử, họ cũng sẽ giác ngộ, cũng sẽ tỉnh ngộ ra. Cách làm này là sai lầm, không sợ lỗi lầm, thừa nhận lỗi lầm, sửa đổi lỗi lầm thì bạn mới được người toàn thế giới tôn kính. Cách làm này của các bạn ngày nay khiến người toàn thế giới thấp tha thấp thỏm, đề phòng bạn, người Nhật Bản các bạn không phải là người tốt, bạn khi cường thịnh sẽ còn xâm lược người khác nghiêm trọng hơn, mỗi quốc gia đều nhìn bạn căm thù. Bạn nói xem, bạn sao mà khổ vậy? Đây là cách làm không có trí tuệ nhất, cách làm ngu xuẩn nhất. Tôi nhìn thấy [việc này của] người Nhật Bản, nói thật ra một lời khen cũng không có, thế nhưng mỗi câu đều là lời thật, không nói lời khen, mà nói lời thật với họ. Nhưng người Nhật bản đối với tôi rất tôn kính, khi đó ở Đài Loan là vượt hơn, vượt hơn đối với người khác, họ đối với tôi đích thực rất tôn kính, tôi nói lời thật với họ.

Cho nên, ý niệm này phải chuyển trở lại, nhất định không vì bản thân; vì người khác mà xen lẫn một chút ý nghĩ tự tư tự lợi ở bên trong là bạn đã không thuần rồi, cũng như trong đề-hồ có xen lẫn thuốc độc, không thể giải quyết vấn đề. Thuần là thiện ý, thuần là tâm yêu thương, thuần là tâm hạnh phục vụ cho hết thảy chúng sanh thì bạn mới có thể cảm động thiên địa quỷ thần, bạn cũng có thể cảm động các chủng tộc khác nhau; thậm chí với những người chưa từng tiếp nhận qua giáo hóa, những người này đều có thể bị cảm động, thậm chí là có thể

cảm động rắn độc, thú dữ, những thí dụ này trước đây rất nhiều. Tại sao người khác làm được, chúng ta không làm được? Vì chúng ta tu dưỡng chưa đủ, ý niệm vẫn chưa thật sự chuyển trở lại, vẫn không phải thuần chánh thật sự, cho nên không có năng lực cảm hóa người khác. Chúng ta ngày nay ở trong đoàn thể nhỏ này, ở trong đoàn thể đồng học nhỏ có mười mấy, hai mươi người, ai phát tâm chân thật học Phật Bồ-tát, cảm động đồng học của bạn, để mỗi một đồng học nhìn thấy tâm hạnh của bạn đều có thể hồi tâm chuyển ý. Mọi người đều học Phật Bồ-tát, đều có thể phục vụ cho hết thảy chúng sanh thì xã hội được cứu, chúng sanh được cứu, nghiệp chướng có thể tiêu trừ, tai nạn có thể hóa giải, đều ở trong một niệm, cho nên chúng ta nhất định phải hết lòng nỗ lực.

Chư vị đồng học, chào mọi người! Hôm qua, chúng tôi đi viếng thăm Đạo giáo, tôi cũng đặc biệt kiến nghị với hội trưởng của họ là nhất định phải giảng kinh thuyết pháp, phải phát tâm giáo hóa chúng sanh. “Thái Thượng Cảm Ứng Thiên” là một môn học bắt buộc của Đạo giáo, chúng ta mỗi ngày đang giảng, rất hết lòng nỗ lực học tập, nhưng họ thì lơ là. Hôm qua, tôi cũng nhìn thấy họ biên tập một cuốn sổ tay nhỏ tên là “Giáo nghĩa giáo lý Đạo giáo”. Ở trong cuốn sổ tay nhỏ này, phần lớn là giới thiệu mấy câu nói quan trọng trong *Đạo Đức kinh* của Lão tử, những nghĩa lý này cũng rất sâu, người hiện nay có thể thể hội được không nhiều. Phật pháp coi trọng khế cơ, khế lý, trên lý nói rất hay, thế nhưng những lý luận này không có cách gì thực hiện, đây chính là không khế cơ.

Tôi nói với họ, Nho - Thích - Đạo ở Trung Quốc là tam giáo, mấy ngàn năm nay đều phối hợp mật thiết, dẫn dắt quảng đại quần chúng xã hội, hướng dẫn họ đoạn ác tu thiện. Đại sư Ấn Quang không chỉ là đại đức một đời của nhà Phật, mà còn là tổ sư đời thứ 13 của Tịnh độ tông chúng ta, lão nhân gia ngài cả đời đề xướng Cảm Ứng Thiên, Âm Chất Văn, hai tác phẩm này đều là của Đạo giáo, còn Liễu Phàm Tứ Huấn được xem là của Nho giáo; cực lực đề xướng, không tiếc sức lực. Do đây có thể biết, người giác ngộ chân thật thì nhất định không có thành kiến, sẽ không cho rằng đây là tác phẩm của Đạo giáo. Tại sao chúng ta phải tuyên dương? Tại sao chúng ta phải học tập? Đây là có thành kiến, có thành kiến môn phái, đó là mê mà không giác. Sau khi giác rồi thì giống như Phật pháp nói, pháp ấn của chư Phật ấn định chính là chí thiện viên mãn.

Pháp ấn của chư Phật là gì? Đó là bốn câu kệ:

Chớ làm việc ác

Vâng làm việc thiện

Tự thanh tịnh tâm

Là chư Phật dạy.

Pháp ấn của Phật chỉ có mười hai chữ. Chúng ta xem thử những giáo trình này ở trong Đạo giáo có phù hợp với mười hai chữ này hay không? Cảm Ứng Thiên, Âm Chất Văn đích thực phù hợp với “chớ làm việc ác, vâng làm việc thiện, tự thanh tịnh tâm”, vậy đây chính là Phật giáo, có gì khác biệt đâu? Chúng ta cần phải học tập, cần phải tôn trọng, xem nó không khác gì kinh Phật, hướng chỉ trong kinh Đại thừa nói cho chúng ta biết, cần dùng thân gì để độ thì Phật liền thị hiện thân đó; cần dùng thân đạo trưởng mà độ được thì chư Phật Như Lai liền hiện thân đạo trưởng để thuyết pháp. Bạn có thể nói ở trong Đạo giáo, trong những trường giả kia không có Phật Bồ-tát ở trong đó hay sao? Cho nên Phật giáo, chúng ta dùng cách nói hiện nay mà nói, quả thật đúng là giáo dục xã hội đa nguyên văn hóa, làm được viên mãn nhất, chân thật nhất, nếu chúng ta có thể thể hội được, có thể hiểu rõ thì mới biết học Phật phải bắt đầu học từ đâu. Hôm nay chúng ta xem câu thứ 22 của Cảm Ứng Thiên:

Căng cô tuất quả, kính lão hoài ấu.

矜孤恤寡。敬老懷幼。

Thương xót con cô, giúp đỡ quả phụ, kính trọng người già, chăm lo trẻ nhỏ.

Tám chữ này là dạy chúng ta hành nhân, tận trung, suy mình ra người, hiện nay gọi là sự nghiệp phúc lợi xã hội. “Cô, quả” đều là nói cảnh ngộ bất hạnh nhất của nhân gian; đàn ông, vợ chết rồi thì gọi là “cô”; đàn bà, chồng chết rồi thì gọi là “quả”. Đã mất đi bạn đời, nhất là người tuổi tác cao, người già, đây là cảnh mà đời người không thể tránh khỏi, chắc chắn sẽ gặp phải; chỉ có số ít người là suốt đời sống trong hạnh phúc mỹ mãn, do trong đời quá khứ tu tốt; số người góa vợ, góa chồng ở thế gian này thì rất nhiều. Hiện nay, mỗi quốc gia khu vực trên thế giới khuyến khích nhân sĩ trong giới tôn giáo dùng tâm yêu thương từ bi để giúp đỡ những người bất hạnh này. Cho nên ở Singapore, chúng ta cũng xem thấy, hầu như mỗi tôn giáo đều làm viện dưỡng lão, đều làm cô nhi viện, thu nhận những người bất hạnh này trong xã hội.

Giao thừa năm ngoái, chúng tôi đón Tết rất vui vẻ, chúng tôi nghĩ đến những người bất hạnh này trong xã hội, cho nên đã mời họ đến đón Tết cùng với chúng tôi, trải qua một đêm giao thừa ấm áp. Chúng tôi mời toàn thể nhân sĩ của các tôn giáo, họ làm những viện dưỡng lão và cô nhi viện này, trừ những người bị bệnh không thể đến được, hoặc giả đi lại không thuận tiện không có cách gì

đến được thì chúng tôi phái người chuyên trách tới tặng quà cho họ; người có thể đến tham gia, chúng tôi đều rất hoan nghênh. Buổi dạ tiệc ấm áp năm ngoái, chúng tôi đã mời những người này, tổng cộng 3.800 người. Cư sĩ Lý Mộc Nguyên nghĩ rất chu đáo, mỗi một người già, mỗi một cô nhi, chúng tôi phát một thiệp mời chính thức, sự việc này dường như là việc nhỏ nhưng ý nghĩa rất lớn. Chúng ta thử nghĩ, cô nhi sống ở trong cô nhi viện, người già sống ở viện dưỡng lão có lẽ từ trước đến giờ cũng không có người nào chính thức đến mời họ ăn cơm, chưa từng có, cho nên tấm thiệp mời này đến với họ là vô cùng ấm áp, là một kỷ niệm đẹp trong cuộc đời của họ. Cho nên, thiệp mời của chúng tôi không phải phát một tờ đến đoàn thể của họ, không phải vậy, mà mỗi người đều phát, đây là tâm yêu thương. Mỗi một viện dưỡng lão, mỗi một cô nhi viện, chúng tôi đã tặng rất nhiều quà, nhu yếu phẩm trong đời sống thường ngày, cúng dường đại chúng. Mỗi một đoàn thể, chúng tôi cũng quyên góp một khoản tiền tặng cho họ, biểu thị sự quan tâm, chăm sóc của chúng tôi đối với họ.

Có người đến hỏi tôi: “Pháp sư à, tại sao thầy đem những cúng dường của tín đồ Phật giáo đóng góp đi tặng cho tôn giáo khác vậy?” Người nói câu này, người có những quan niệm này thì tâm lượng quá nhỏ, không phải đệ tử Phật. Đệ tử Phật không phải như vậy, Phật là đối xử như nhau. Cũng không phải đệ tử của Bồ-tát, của tổ sư, Bồ-tát, tổ sư dạy chúng ta học Cảm Ứng Thiên, dạy chúng ta học Âm Chấn Văn, đây chẳng phải là của ngoại giáo, tôn giáo khác hay sao? Có thể thấy, chư Phật Bồ-tát, tổ sư đại đức hoàn toàn không có phân biệt, không có chấp trước, đối xử với hết thảy chúng sanh trong hư không pháp giới như nhau, đâu có sự phân biệt này? Có thể thấy tâm lượng của chúng ta quá nhỏ, chúng ta học Phật không có thành tựu, niệm Phật không thể được nhất tâm, đừng nói nhất tâm không đạt được, mà công phu thành phẩm cũng không đạt được; tham thiền không thể nhập định; học giáo không thể viên dung, thông suốt; học mật không thể tương ưng, nguyên nhân ở chỗ nào vậy? Do phân biệt, chấp trước quá nặng, chúng ta dụng tâm đã dụng sai, vẫn là dùng tâm luân hồi. Dùng tâm luân hồi học Phật pháp thì Phật pháp cũng biến thành pháp luân hồi. “Cảnh chuyển theo tâm”, Phật pháp cũng là cảnh giới, xem bạn là tâm gì? Cho nên, bản thân chúng ta sai rồi. Nói đại đạo lý với họ, họ nghe không hiểu, cho nên tôi phải nói với họ những đạo lý đơn giản.

Trong xã hội, những người già, trẻ nhỏ, con cô, quả phụ này, người học Phật chúng ta có cần chăm sóc họ không? Cần chăm sóc. Chúng ta có cần làm viện dưỡng lão và cô nhi viện không? Cần! Cần, nhưng tại sao không đi làm?

Tâm có thừa nhưng sức không đủ, điều kiện chúng ta vẫn không đủ. Người khác làm so với chúng ta làm có gì khác nhau đâu? Điểm này chúng ta phải biết, người khác làm chính là chúng ta làm. Chúng ta tặng tiền, tặng một ít quà, vật dụng trong đời sống thường ngày, chẳng phải là thiên kinh địa nghĩa, là lẽ đương nhiên hay sao? Còn có lời gì để nói nữa không? Việc họ làm chính là việc chúng ta làm, ta người không hai.

Thậm chí trong Phật pháp nói đến “sanh Phật không hai”, chúng sanh và chư Phật không hai, chúng ta ngày nay hồng chính là hồng ở chỗ phân biệt, chấp trước, phân biệt, chấp trước khiến chúng ta đọa lạc trong lục đạo, trầm luân trong tam đồ. Đời đời kiếp kiếp cũng đã từng gặp được Phật pháp, cũng đã từng gieo một chút thiện căn, nhưng mà không có cách gì thoát khỏi lục đạo. Nguyên nhân ở chỗ nào vậy? Phân biệt chấp trước quá nặng, tâm lượng quá nhỏ, khởi tâm động niệm đều vì bản thân, tự tư tự lợi; cái gì cũng là vì bản thân, vì gia đình của mình, vì đoàn thể của mình, vì tôn giáo của mình, vậy hồng rồi! Ý niệm này là hư vọng không thật, Phật dạy chúng ta là phải dùng chân tâm, dùng thành ý. “Thành” nghĩa là gì? Tiên sinh Tăng Quốc Phiên thời tiền Thanh nói rất hay, ông viết ở trong bút ký đọc sách rằng: “Một niệm không sanh gọi là thành.” Do đây có thể biết, khởi tâm động niệm là không thành, phải một niệm không sanh thì mới là chân thành. Chân thành khởi tác dụng, nhà Nho gọi là “chánh tâm”, ở trong Phật pháp gọi là “thâm tâm, tâm đại bi”. “Thâm tâm, tâm đại bi” chính là “trung” mà phần trước chúng ta đã nói, trung của trung hiếu, đó là thực tiễn của chân thành, là khởi dụng của chân thành. Trung nghĩa là gì? Không có một mảy may tà lệch, có một niệm tự tư thì tâm của bạn lệch rồi, tâm của bạn tà rồi. Niệm niệm nghĩ cho hết thảy chúng sanh, không hề có mảy may nghĩ cho bản thân thì tâm này gọi là tâm trung. Tận trung báo quốc là tâm gì? Niệm niệm nghĩ cho quốc gia, niệm niệm nghĩ cho nhân dân, tuyệt đối không có một niệm nghĩ cho bản thân thì gọi là tận trung báo quốc. Khởi tâm động niệm đem lợi ích của mình đặt lên vị trí hàng đầu, đó là tâm luân hồi tạo nghiệp luân hồi, làm sao có thể thoát khỏi lục đạo luân hồi? Chúng ta phải học Phật, phải học Bồ-tát, bắt đầu học từ đâu? Chính mình phải rõ ràng, phải sáng tỏ.

Cho nên, ý nghĩa của tám chữ này hay, để chúng ta thường xuyên nghĩ đến thế gian này còn có biết bao người rất đáng thương, người cần cấp bách chăm sóc. Cho nên, chúng ta nhìn thấy viện dưỡng lão, người già về hưu, trong xã hội Singapore thường gọi là những người vui tuổi già, cô nhi, những người làm công tác phúc lợi xã hội, chúng ta bội phần tôn kính, chúng ta lễ kính tán thán. Họ đem

giáo huấn của Phật Bồ-tát, cổ thánh tiên hiền chân thật thực hiện, thật sự đang làm, chúng ta cần phải tùy duyên tùy phận, tận tâm tận lực đến hiệp trợ họ, giúp đỡ họ, sao có thể có phân biệt, có chấp trước? Như vậy xã hội mới có thể được an ổn, thế giới mới có hòa bình, đây là “bồ thí vô úy” mà trong Phật pháp nói; chỉ có bồ thí vô úy mới có quả báo khỏe mạnh sống lâu. Phật nói với chúng ta bát khổ: “Sanh, già, bệnh, chết, yêu thương phải chia lìa, oán ghét phải gặp nhau, mong cầu không được, ngũ ấm không điều hòa.” Tám loại khổ này trên thực tế đều có thể tránh được, đều có thể chuyển được, người thông minh, người có trí tuệ thì họ biết được quả ắt có nhân, trồng nhân thiện nhất định được quả thiện. Chúng ta khởi tâm động niệm đều vì bản thân, cho nên nhân tạo tác là nhân bất thiện, mới có tám loại khổ này. Nếu như có thể niệm niệm vì xã hội, niệm niệm vì chúng sanh thì tám loại khổ này tự nhiên tiêu trừ. “Lìa khổ được vui” là một câu nói chân thật, quyết không phải nói suông, chung quy là ở cá nhân giác ngộ, thật sự quay đầu, hết lòng nỗ lực đi làm. Hai câu nói này ý nghĩa rất rộng. Hôm nay thời gian đã hết, ngày mai tôi sẽ tiếp tục báo cáo với quý vị. Tốt rồi, hôm nay chúng ta giảng đến đây.